

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुर्‍याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका प्रमुख शहरहरूमा
पठाउनु परेमा हामीलाई सम्भन्नुहोस् ।

सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्विस

ट्राफिक चोक हिमालयन
बैंकको साइड (सूर्य लाईफ इन्सोरेन्स भएको
गवन) फोन:- ०७१४८२५७१

वर्ष ३७ | अंक १८

बुटवल

| २०८१ पौष २८, गते आइतबार

| नेपाल संवत्

११४५

| Sunday Jan 12, 2025

| पृष्ठ ४

| मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

यो सरकारले संविधान संशोधन गर्दै न : घनश्याम

बुटवल । नेकपा एकीकृत समाजवादीका महासचिव घनश्याम भुसालले कांग्रेस र एमाले वर्तमान सरकार सत्ताकै लागि मात्रै बनेको टिप्पणी गरेका छन् । नेकपा एकीकृत समाजवादी रुपन्देहीको शनिबार बुटवलमा बसेको बैठकलाई सम्बोधन गर्दै महासचिव भुसालले सत्ताको स्वार्थसँग जोडिएर बनेको सरकारले केही काम गर्न नसके बताएका हुन् । उनले कांग्रेस र एमालेले संविधान संशोधनको कुरा गरे पनि त्यो गर्नका लागि नभई सत्तामा पुग्नुका लागि मात्रै गरिएको बताए । 'संविधानको कुरा या त नसोचेर ल्याए, या त भुक्नुपर्ने ल्याए ।'- उनले भने । उनले संविधान सन्तुलित रहेकाले यो संशोधन गर्न दुई दलमात्रै भित्रै सम्भव नै नरहेको बताए । 'हाम्रो संविधान भर्खर सन्तुलन छ, यो संविधान संशोधन कांग्रेस र एमालेले चाहेर मात्रै सम्भव नै छैन ।'- महासचिव भुसालले भने ।

उनले संविधान वर्तमान कैपि ओली नेतृत्वको सरकार केही पनि काम गर्नका लागि बनेको बताए ।

» बाँकी ३ पेजमा

लुम्बिनीकर्मि पोखरेललाई चौतारी पत्रकारिता पुरस्कार

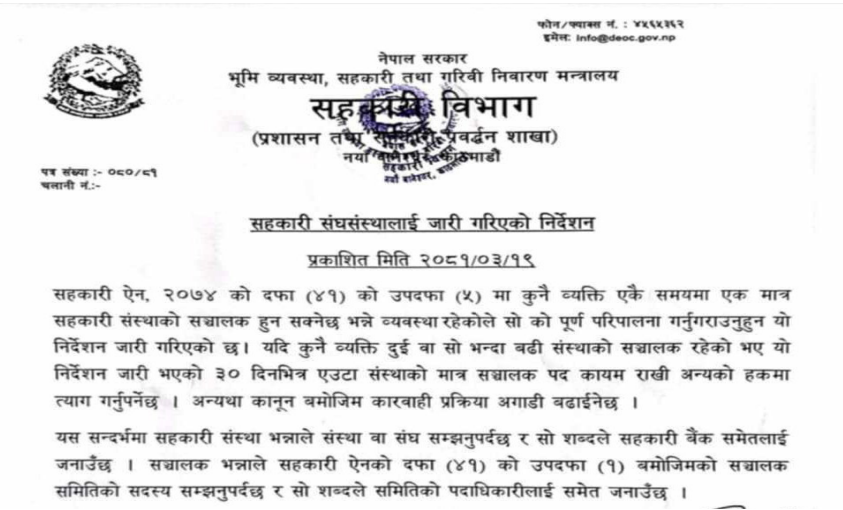
पात्पा । दैनिक लुम्बिनीका पात्पा शाखाका संवाददाता कृष्ण पोखरेल प्रेस चौतारी पत्रकारिता पुरस्कारबाट सम्मानित भएका छन् । दैनिक लुम्बिनीकर्मि पोखरेललाई प्रतिक्षा स्मृति पत्रकारिता पुरस्कारबाट प्रदेश स्वास्थ्यमन्त्री खेमबहादुर सारु, पुरस्कारदाता तुलबहादुर अधिकारी प्रेस चौतारीका केन्द्रीय सचिव प्रदिप आचार्य र जिल्ला अध्यक्ष कृष्ण कार्कीले सम्मान पत्र र नगद रकमबाट सम्मान गरेका हुन् । प्रेस चौतारी पात्पाले अन्य ७ जना पत्रकारहरूलाई पनि पुरस्कृत गरेको छ ।

प्रेस चौतारी पत्रकारिता पुरस्कारबाट पुरस्कृत हुने पत्रकारहरूमा ओमबहादुर घर्तीमगरले स्थापना गरेको भद्रबहादुर स्मृति पत्रकारिता पुरस्कारबाट नारायण न्यौपाने, रामबहादुर राउतले स्थापना गरेको तुलसा/तुलबहादुर स्मृति पत्रकारिता पुरस्कारबाट भुवन रायमाझी, झारिकाप्रसाद नेपालले स्थापना गरेको सीतादेवी स्मृति पत्रकारिता पुरस्कारबाट विजय बौडेल, विष्णुबहादुर कार्कीले स्थापना गरेको गीता स्मृति पत्रकारिता पुरस्कारबाट दयाराज न्यौपाने, राजेशकुमार अर्यालले स्थापना गरेको रेडियो पत्रकारिता पुरस्कारबाट गुणवती के.सी.,

» बाँकी ३ पेजमा

प्रदेश बचत तथा ऋण सहकारी संघमा ऐन कुल्चेर नेतृत्व चयन

सुशासनलाई मुख्य नारा बनाउने सहकारी अभियान्ताहरूबाटै ऐन विपरीत नेतृत्व चयन र नेतृत्वमा सत्तारूढ कांग्रेस र एमाले निकटबाहेकका व्यक्तिलाई योजनाबद्धरूपमा पाखा लगाइएको भन्दै अधिवेशन विवादित बनेको छ ।

टिआर शर्मा

बुटवल

लुम्बिनी प्रदेश बचत तथा ऋण सहकारी संघको चौथो साधारणसभा तथा पहिलो अधिवेशनमा सहकारी ऐनको बर्खिलाप हुने गरी पदाधिकारी चयन गरिएको छ ।

बुटवलमा भएको अधिवेशनअन्तर्गत मतदान नगरी शुक्रबार राति निर्वाचन भन्दै घोषणा गरिएको कार्यसमितिको वैधानिकताका विषयमा प्रश्न समेत उठेका छन् ।

दोहोरो जिम्मेवारी हुने व्यक्ति उम्मेदवार बन्न नमिल्ने भन्दै कृष्ण चौहान क्षेत्रीले निर्वाचन समितिमा दाबी विरोध समेत हालेका थिए । केही प्रतिनिधिहरूले मतदानमार्फत् नेतृत्व चयनको माग गरेका थिए । तर निर्वाचन समितिले प्रतिनिधिको माग र सहकारी ऐनलाई कुल्चेर सहमतिको नाममा निर्वाचन नगराई नेतृत्व चयन भएको घोषणा राति ११ बजेतिर गरेको थियो । सहकारी ऐन २०७४ को दफा ४१ को उपदफा ५ ले एउटै व्यक्ति एउटै समयमा सहकारी संघ/संस्थाको दोहोरो जिम्मेवारीमा बस्न नमिल्ने स्पष्ट व्यवस्था गरेको छ । सहकारी विभागले यो विषय सहकारी संघसंस्थाहरूलाई पत्र पठाएर स्मरण समेत गराएको थियो ।

संघका अध्यक्ष कृष्ण नेपाल अन्यत्र कार्यकारी जिम्मेवारीमा छैनन्, तर वरिष्ठ उपाध्यक्ष ऋषिराम सापकोटा कोलीय देवदह सहकारीका अध्यक्ष हुन् भने महासचिव बसन्तप्रसाद ढकाल बचत तथा ऋण सहकारी संघ रुपन्देहीका अध्यक्ष हुन् । यस्तै सचिवमा निर्वाचित जगदिश भट्टराई जिल्ला बचत तथा ऋण सहकारी संघ पात्पाका अध्यक्ष हुन् ।

सहकारी अभियान्ताहरूबाटै ऐन विपरीत नेतृत्व चयन र नेतृत्वमा सत्तारूढ नेपाली कांग्रेस र एमालेबाहेकका व्यक्तिलाई योजनाबद्धरूपमा पाखा लगाइएको भन्दै अधिवेशन विवादित बनेको छ । असन्तुष्ट पक्षले ऐन विपरीत नेतृत्व चयन आपत्तिजनक भन्दै कानुनी उपचार खोज्ने समेत बताएका छन् । निर्वाचन प्रक्रिया पारदर्शी र लोकतान्त्रिक विधि अनुरूप नगरी सहकारीको समावेशी सिद्धान्तविपरीत नेपाली कांग्रेस र नेकपा एमाले निकट व्यक्ति मात्र नेतृत्वमा ल्याउने योजनाअनुसार कार्यसमिति चयन गरिएको असन्तुष्ट पक्षको भनाइ छ । निर्वाचन समितिको संयोजकमा नेफ्स्कुन केन्द्रीय सदस्य ज्ञानु पौड्याल थिइन् । तर निर्वाचन प्रक्रिया सुरु भएपछि उनी निर्वाचन समिति सदस्यहरू प्रकाश भट्टराई र रामप्रसाद पौडेललाई छोडेर दुई - तीन घण्टा अधिवेशनस्थलबाट गायब भएको प्रतिनिधिहरूको आरोप छ । लुम्बिनी प्रदेशमा बचत तथा ऋणको कारोबार गर्ने सहकारीहरू मध्ये रोल्पा र रूकुम बाहेक १० जिल्लाका दुई हजार सहकारी संस्थालाई बाहिर राखेर रुपन्देहीसहित ३-४ जिल्लाका ९४ वटा सहकारी संस्थाको मात्रै प्रतिनिधित्व हुने गरी संघको अधिवेशन भएको असन्तुष्ट पक्षको आरोप छ । संघमा प्रतिनिधित्व गर्ने ९४ सहकारी संस्थाहरूमध्ये रुपन्देहीमा मात्रै ८० वटा छन् ।

निर्वाचन कार्यक्रमअन्तर्गत उम्मेदवारी दर्ता गरेका व्यक्तिलाई दबावमा फिर्ता गर्ने र अन्य पदमा उम्मेदवारी दर्ता गर्न लगाइएको, लोकतान्त्रिक विधिअनुसार मतदान गर्नुपर्ने मागविपरीत राति ११ बजेसम्म निर्वाचन नगरी लम्बाइएको प्रतिनिधिहरूको गुनासो छ ।

१९ सञ्चालक समिति र ३ सदस्यीय लेखा समितिमा कांग्रेस र एमाले निकट व्यक्ति मात्रै राखेर सहकारी ऐनको विपरीत दोहोरो

जिम्मेवारी हुने गरी नेतृत्व चयन गरिएको भन्दै असन्तुष्ट पक्षले कानुनी उपचार खोज्ने तयारी गरेको छ ।

'सहकारी संघलाई जिल्ला तहदेखि नै राजनीतिक अखडा बनाइयो, प्रदेश संघको अधिवेशनमा त सत्तारूढ कांग्रेस र एमालेको सिण्डिकेट गंगोरूपमा देखियो,' लेखा समिति संयोजकका दावेदार रहेका बर्दियाका उदय खत्रीले भने-'कांग्रेस र एमालेका नेताहरूसँग होटेलमा बैठक बसेर, दुई दलबिच पदको भागबण्डा गरेर अरु दल निकटका सहकारीकर्मिलाई सत्ता र शक्तिको आडमा जबरजस्ती पाखा लगाउने काम भयो ।' निर्वाचन समितिले कागजीरूपमा वैधानिक जस्तो देखाए पनि नेतृत्व चयन सहकारी ऐन विपरीत भएकाले यसविरुद्ध कानुनी उपचार खोजिने उनले बताए ।

संघको अध्यक्षमा उम्मेदवारी दर्ता गरेका बुटवलका कृष्ण चौहान क्षेत्रीले दलीय दबावमा निर्वाचन हुन र नेतृत्वमा जान नदिइएको गुनासो गरे । 'सहकारी जस्तो समावेशी र पूर्ण लोकतान्त्रिक मानिएको संस्थामा चरम राजनीतिक हस्तक्षेप भएपछि मैले अधिवेशनकै दिन आफू आबद्ध नेपाली कांग्रेसको सदस्यता समेत त्यागेको छु,' उनले भने-'सहकारीमा देखिएको यति ठूलो समस्या यस्तै दलीय सिण्डिकेटका कारण हो, नियामक निकायले यो निर्वाचनको खानबिन गर्नुपर्छ ।' कार्यसमिति सदस्यमा उम्मेदवारी दिएका नगेन्द्र पाण्डेले लोकतान्त्रिक विधिअनुसार निर्वाचन गराउनुको साटो कांग्रेस र एमाले बाहेकलाई पाखा लगाउने योजनाअनुसार चार जना सदस्य पदका उम्मेदवारलाई उम्मेदवारी फिर्ता गराउन हारगुहार गरेर राति ११ बजेसम्म सहमतिको नाटक गरिएको बताए ।

» बाँकी ३ पेजमा

अपाङ्ग बालबालिकालाई पठनपाठनमा समस्या

प्रतिमा गौतम

बुटवल

'मैले घरको कोठाभित्र बसेर यसरी खाली समय बिताउनु पर्ला भने सोच्ने थिइन् । कति धेरै सपना थिए । ती सपना पूरा गर्ने आँट र हिम्मत पनि थियो । तर केही पूरा भएन ।'- यो भनाइ हो रुपन्देहीको कञ्चन गाउँपालिका-५ का दृष्टिविहीन रूषेश पौडेलको । २७ वर्षे रूषेश यसो भन्दा भन्दै भकानिए । त्यसपछिको धेरै समय बोल्न सकेनन् । धेरैबेरपछि रूषेशले थपे-'दृष्टिविहीन भए पनि अस्कुरामा अशक्त छैन । कि शिक्षक बन्नु, कि प्रविधि सिकेर प्राविधिक बन्नु भने थियो, दुवै चाहना पूरा भएन ।'

रूषेश जन्मदा पूर्ण दृष्टिका थिए । उनले गाउँकै साधारण विद्यालयबाट कक्षा ६ मा उत्तीर्ण गरे, त्यसपछि भने उनको बिस्तारै आँखाको दृष्टि कमजोर हुँदै गयो । बाआमाले बुटवल, भैरहवा, काठमाडौँलगायतका आँखा अस्पतालमा लगेर आँखाको उपचार गराए । तर, आँखाको ज्योति फर्केन । रूषेश आखिर पूर्ण दृष्टिविहीन हुन पुगे । सामान्य विद्यालयमा पढ्न नसके भएपछि रूषेश तिलोत्तमामा रहेको शान्ति नमूना माध्यमिक विद्यालयमा भर्ना भए ।

त्यहीबाट एसएलसी परीक्षा उत्तीर्ण गरे । रूषेशको सानैदेखि प्राविधिक सीप सिकेर आत्मनिर्भर हुने मन थियो । दृष्टिविहीनलाई उपयुक्त हुने प्राविधिक सीप सिकने चाहनाले धेरै स्थान भए । तर, आफू अनुकुलको व्यवसायिक सीप सिकने स्थान भेटिएन । यसपछि मन मोडेर शिक्षक बन्ने चाहना लिए । उनलाई बीएडसम्म पढेर शिक्षक बन्ने रहर थियो । घरबाट क्याम्पस आउजाउ गरेर पढ्न सकेनन् । 'सरकारी होस्टेलको पनि व्यवस्था पनि भएन । कोठा भाडामा लिएर अध्ययन गर्ने आर्थिक अवस्था पनि भएन । पढाइ त्यत्तिकै छोडेर,' रूषेशले भने-'अहिले काम गर्ने जोश र जाँगर सबै माथेर घरमै थन्किएको छु ।' रूषेशकी आमा शान्ति पौडेलले आर्थिक हैसियत कमजोर

हुँदा सन्तानको दुःख हेरेर बस्नु परेको गुनासो गरिन् ।

नेपालको संविधानले शिक्षा प्राप्त गर्न पाउनु हरेक बालबालिकाको मौलिक हक दिएको छ । संविधानको धारा २१ मा आधारभूत तहसम्मको शिक्षालाई निःशुल्क र अनिवार्य गरेको छ भने माध्यमिक तहसम्मको शिक्षालाई निःशुल्क गरिएको छ । अपाङ्गता भएका बालबालिकाको सवालमा भने उच्च शिक्षासमेत निःशुल्क हुने कानुनी व्यवस्था छ । तर, अपाङ्गता भएकै कारण धेरै बालबालिका शिक्षाको अधिकारबाटै वञ्चित भएका छन् ।

त्यसमध्येका एक हुन्, बुटवल बेलबासका नकुल कार्की । नकुल ८ वर्षका भए । तर, विद्यालय जान अझै पाएका छैनन् । कारण उनको बौद्धिक क्षमता सामान्य बालबालिकाको भन्दा कमजोर छ । त्यसैले आसपासका विद्यालयले भर्ना लिएनन् । आमा सीता भनिन्छ-'डाक्टरलाई देखाउँदा बौद्धिक अपाङ्गता छ, सुस्तमनस्थिति विद्यालयमा भर्ना गर्नुपर्ने भन्नुहुन्छ । नजिकमा त्यस्तो विद्यालय छैन । टाढा पठाउन सकिएन ।'

सीताले बुटवलको देवीनगरमा रहेको सुस्त मनस्थिति बाल विद्यामन्दिरबारे सुनेकी थिइन् । तर, गाडीको सुविधा नभएपछि विद्यालय पठाउन सकिन्नन् । 'घरमा एकलै छु । आफूले काम नगरी खान छैन । भोको पेट भर्ने पच्यो,' सीताले भनिन्-'दिनहुँ विद्यालय ल्याउने लैजाने गर्न नसकेपछि विद्यालय नै पठाउन सकिन । कसरी ल्याउने लैजाने गरौं ।

काम नगरी खान छैन ।' सीताका पती गीर्वाण संस्कृत मा.वि., माणिकग्रामका शिक्षक हुन्, आफ्नै शिक्षक भएर पनि सो विद्यालयमा सुस्तमनस्थिति विद्यार्थीको लागि कुनै व्यवस्था नभएकोले आफ्नो छोराको शिक्षाको लागि समस्यामा परेको उनी बताउँछन् ।

अपाङ्गता भन्नाले शारीरिक अङ्गहरू र शारीरिक प्रणालीमा विद्यमान समस्या अथवा कठिनाइको कारण भौतिक, सामाजिक, सांस्कृतिक वातावरणबाट सिर्जना भएको सञ्चारसमेतको

अवरोधले दैनिक क्रियाकलाप सामान्यरूपमा सञ्चालन गर्न एवं सामाजिक जीवनमा पूर्ण सहभागी हुन र सम्मानपूर्ण जीवनयापन गर्न कठिन हुने अवस्था हो । अपाङ्गताको गम्भीरताका हिसाबले चार प्रकारका र शारीरिक हिसाबले १० प्रकारका अपाङ्गता भएका व्यक्तिहरू हुन्छन् । हातखुट्टा नभएको, पक्षधात, हड्डीसम्बन्धी समस्या भएका, सुगन्धिसम्बन्धी समस्या, दृष्टिसम्बन्धी समस्या, बौद्धिक विकासमा अवरोध, मानसिक समस्या, बोल्न या कुरा बुझाउने समस्या, सिभिन्ने र बुझ्ने समस्याका जोडन । अपाङ्गता भएका व्यक्तिले एक नभए अर्को काम गर्न र जीवन जीउने कला सिक्न सक्छन् । तर, त्यसअनुसार सामाजिक वातावरण, अपाङ्गता मैत्री संरचना, शिक्षा र अवसर नपाउँदा उनीहरू दुःखदायी जीवन बिताउन बाध्य छन् । कोही जेनतेन घरपरिवारमा अटेका छन् । कोही अन्यत्रै आश्रय लिनु परेको छ ।

अपाङ्गता भएकै कारण घरपरिवारबाट निकालिएका र हिसामा परेकालाई राख्न बुटवलमा अपाङ्ग आश्रम छ । बुटवल ११ देवीनगरमा रहेको अपाङ्ग आश्रममा ९ जना बालबालिकासहित ४० जना आश्रित छन् । त्यसमध्येका विद्यालय जाने उमेरका ५ जनाले विद्यालय गएर पढ्छन् । ४ जना बालबालिका विद्यालय जानबाट वञ्चित छन् । दृष्टिसम्बन्धी, स्वर र बोलाइ, बौद्धिक र शारीरिक अपाङ्गता भएका बालबालिका मिल्ने विद्यालय वा शिक्षालय नभएका कारण पढ्ने अवसर पाएका छैनन् ।

आश्रमका अध्यक्ष डोलबहादुर रामदामले आश्रमले खानपान र आवस्य दिएर पनि पढाउन नपाउँदा दुःख लागेको बताए । 'आफ्ना अविभावकले नै नहेरेका बालबालिकालाई हामीले संरक्षण गरे पनि उनीहरूको अपाङ्गताको अवस्था हेरेर अनुकुलका विद्यालयमा पठाउन सकेनौं । यहीँले पढाइबाट वञ्चित भए ।' विश्व स्वास्थ्य संगठनको तथ्यांक हेर्ने हो भने १५ प्रतिशत अपाङ्गता भएका व्यक्ति छन् । राष्ट्रिय जन्मगणना-२०७८ अनुसार, देशभरमा अपाङ्गता भएका ६ लाख ४७ हजार ७४४ जना छन् । यो जनसङ्ख्याको २ दशमलव र प्रतिशत हो ।

» बाँकी २ पेजमा

इस्मा गाउँपालिकाको अनुरोध

चिसो तथा शीतलहरको समयमा,

- मौसमी रुचाखोकी, भाइरल ज्वरो, छातीको समस्या, दम , निमोनिया, भाडापखाला, छाला चिलाउने र सुख्खा हुने, जोर्नी दुखाई, पिनास (साइनसाइटिस), टन्सिल, हृदयघात लगायतका स्वास्थ्य समस्या देखा पर्न सक्छन् ।
- यो रोगले बालबालिका, वृद्धवृद्धा तथा दीर्घरोगीहरू बढी प्रभावित हुन्छन् ।
- उनीहरूको विशेष ख्याल राखौं ।
- बाक्लो र न्यानो कपडा लगाऔं ।
- तातो, पोषिलो र भोलिलो खानेकुरा खाऔं र खुवाउँ ।
- स्वास्थ्यमा ध्यान दिऔं, कुनै समस्या देखिए नजिकैको स्वास्थ्य संस्थामा जाऔं ।

अनुरोधक :

विवेक रणपाल परियार
प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत

पार्वती कुँवर
उपाध्यक्ष

भगतसिंह खड्का
अध्यक्ष

इस्मा गाउँपालिका
गाउँ कार्यपालिकाको कार्यालय
इस्मा रजस्थल, गुल्मी, लुम्बिनी प्रदेश, नेपाल

दैनिक

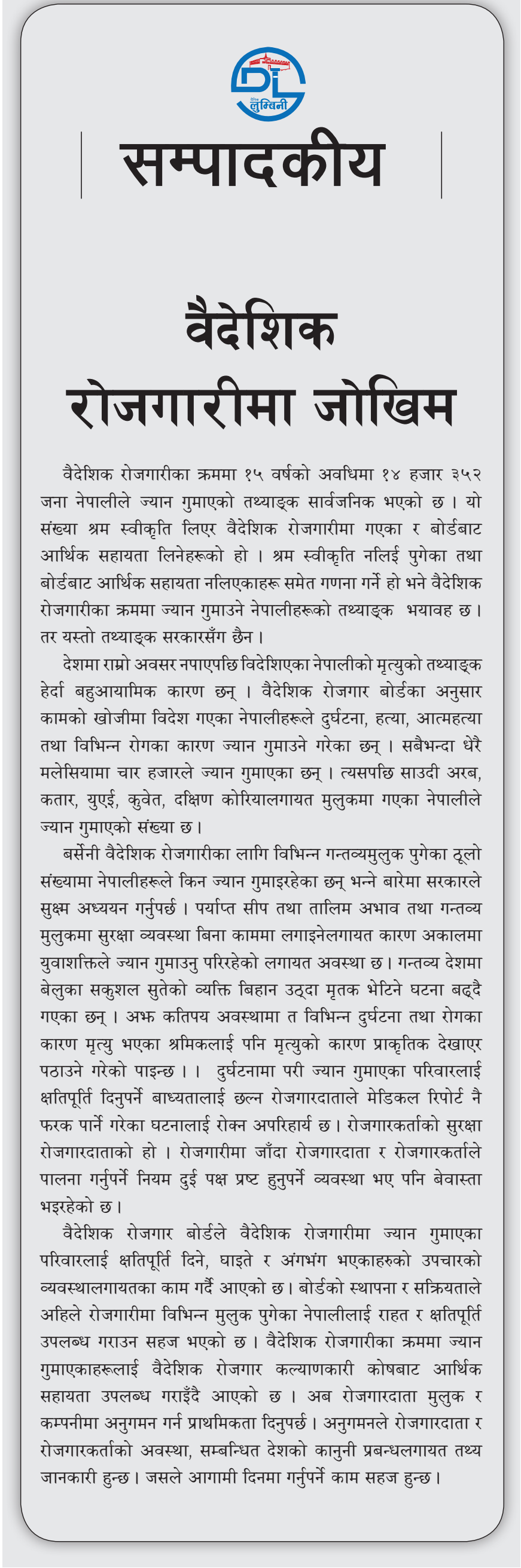
लुम्बिनी

दिनेश श्रेष्ठ/सिंहनाद/सिंहनाद/सुदामा पौडेल/सिंहनाद

दैनिक

लुम्बिनी

दिनेश श्रेष्ठ/सिंहनाद/सिंहनाद/सुदामा पौडेल/सिंहनाद

सम्पादकीय

वैदेशिक

रोजगारीमा जोखिम

वैदेशिक रोजगारीका क्रममा १५ वर्षको अवधिमा १४ हजार ३५२ जना नेपालीले ज्यान गुमाएको तथ्याङ्क सार्वजनिक भएको छ । यो संख्या श्रम स्वीकृति लिएर वैदेशिक रोजगारीमा गएका र बोर्डबाट आर्थिक सहायता लिनेहरूको हो । श्रम स्वीकृति नलिई पुगेका तथा बोर्डबाट आर्थिक सहायता नलिएकाहरू समेत गणना गर्ने हो भने वैदेशिक रोजगारीका क्रममा ज्यान गुमाउने नेपालीहरूको तथ्याङ्क भयावह छ । तर यस्तो तथ्याङ्क सरकारसँग छैन ।

देशमा राम्रो अवसर नपाएपछि विदेशिएका नेपालीको मृत्युको तथ्याङ्क हेर्दा बहुआयामिक कारण छन् । वैदेशिक रोजगार बोर्डका अनुसार कामको खोजीमा विदेश गएका नेपालीहरूले दुर्घटना, हत्या, आत्महत्या तथा विभिन्न रोगका कारण ज्यान गुमाउने गरेका छन् । सबैभन्दा धेरै मलेसियामा चार हजारले ज्यान गुमाएका छन् । त्यसपछि साउदी अरब, कतार, युएई, कुवेत, दक्षिण कोरियालगायत मुलुकमा गएका नेपालीले ज्यान गुमाएको संख्या छ ।

बर्सेनी वैदेशिक रोजगारीका लागि विभिन्न गन्तव्यमुलुक पुगेका ठूलो संख्यामा नेपालीहरूले किन ज्यान गुमाइरहेका छन् भन्ने बारेमा सरकारले सुक्ष्म अध्ययन गर्नुपर्छ । पर्याप्त सीप तथा तालिम अभाव तथा गन्तव्य मुलुकमा सुरक्षा व्यवस्था बिना काममा लगाइनेलगायत कारण अकालमा युवाशक्तिले ज्यान गुमाउनु परिरहेको लगायत अवस्था छ । गन्तव्य देशमा बेलुका सकुशल सुतेको व्यक्ति बिहान उठ्दा मृतक भेटिने घटना बढ्दै गएका छन् । अफ्र कतिपय अवस्थामा त विभिन्न दुर्घटना तथा रोगका कारण मृत्यु भएका श्रमिकलाई पनि मृत्युको कारण प्राकृतिक देखाएर पठाउने गरेको पाइन्छ । । दुर्घटनामा परी ज्यान गुमाएका परिवारलाई क्षतिपूर्ति दिनुपर्ने बाध्यतालाई छल्न रोजगारदाताले मेडिकल रिपोर्ट नै फरक पार्ने गरेका घटनालाई रोक्न अपरिहार्य छ । रोजगारकर्ताको सुरक्षा रोजगारदाताको हो । रोजगारीमा जाँदा रोजगारदाता र रोजगारकर्ताले पालना गर्नुपर्ने नियम दुई पक्ष प्रष्ट हुनुपर्ने व्यवस्था भए पनि बेवास्ता भइरहेको छ ।

वैदेशिक रोजगार बोर्डले वैदेशिक रोजगारीमा ज्यान गुमाएका परिवारलाई क्षतिपूर्ति दिने, घाइते र अंगभंग भएकाहरूको उपचारको व्यवस्थालगायतका काम गर्दै आएको छ । बोर्डको स्थापना र सक्रियताले अहिले रोजगारीमा विभिन्न मुलुक पुगेका नेपालीलाई राहत र क्षतिपूर्ति उपलब्ध गराउन सहज भएको छ । वैदेशिक रोजगारीका क्रममा ज्यान गुमाएकाहरूलाई वैदेशिक रोजगार कल्याणकारी कोषबाट आर्थिक सहायता उपलब्ध गराइँदै आएको छ । अब रोजगारदाता मुलुक र कम्पनीमा अनुगमन गर्न प्राथमिकता दिनुपर्छ । अनुगमनले रोजगारदाता र रोजगारकर्ताको अवस्था, सम्बन्धित देशको कानुनी प्रबन्धलगायत तथ्य जानकारी हुन्छ । जसले आगामी दिनमा गर्नुपर्ने काम सहज हुन्छ ।

विद्युत् चुहावट १२ दशमलव ७३ प्रतिशतमा सीमित

काठमाडौँ । नेपाल विद्युत् प्राधिकरणले चुहावटलाई उल्लेख्य रूपमा घटाउन सफल भएको छ । प्राधिकरणले ऊर्जा जलस्रोत तथा सिँचाइ मन्त्रालयलाई बुझाएको विवरणअनुसार गत आवमा प्रणालीको विद्युत् चुहावट करिब १२ दशमलव ७३ प्रतिशतमा सीमित गरेको छ । चुहावट घटाउनु पनि कमाउनु हो भन्ने मूल मर्मलाई आत्मसात् गरेको प्राधिकरणले अनाधिकृत विद्युत् चोरी तथा प्राविधिक चुहावटलाई कम गर्न अनेकन प्रयास गरिएको जनाएको छ ।

आठ वर्षअघिसम्म प्रणालीमा २५ दशमलव ७८ प्रतिशत विद्युत् चुहावट भइरहेको थियो । आव २०७९/८० मा विद्युत् चुहावट १३.४६ प्रतिशत थियो । आव २०८०/८१ मा चुहावट १२ दशमलव ७३ प्रतिशतमा सीमित गरिएको विवरणमा उल्लेख छ । प्राधिकरणले गत आवमा रू १४ अर्ब ४६ करोड नाफा कमाएको थियो । आव २०७२/७३ मा एकै वर्ष रू आठ अर्ब ८९ करोड खुद नोक्सानीमा रहेको प्राधिकरणले अहिले रू ४७ अर्ब ४१ करोड सञ्चित नाफा गरेको छ ।

प्राधिकरणले आठ वर्षमा विद्युतीकरणमा ठूलो सफलता हात पारेको छ । आव २०७२/७३ मा विद्युतीकरणको अवस्था ५८ प्रतिशत मात्र थियो । तीन वर्षअघि ८९ दशमलव आठ प्रतिशत रहेको

त्यसमध्ये पढ्ने उमेरका ५ देखि २९ वर्षका ब्यक्तिहरूको जनसंख्या १ लाख ४१ हजार ९८० छ । पढ्ने उमेरका बालबालिकाका लागि राज्यले समान र गुणस्तरीय शिक्षा प्रदान गर्न विभिन्न नीति र संरचनात्मक व्यवस्था गर्न आवश्यक छ । उनीहरूका लागि अपांगमैत्री शैक्षिक पूर्वाधारको विकास, विशेष शिक्षण सामग्री र प्रविधिको उपलब्धता, विशेष शिक्षक र तालिमको व्यवस्था, समावेशी पाठ्यक्रम र मूल्याङ्कन प्रणाली, आर्थिक सहयोग र छात्रवृत्ति कार्यक्रम, अपांगता सचेतना अभियान र समावेशी नीतिहरूको कार्यान्वयन राज्यले व्यवस्था गर्नुपर्छ । अपांगतामैत्री संरचना बनाइदिनुपर्छ । तर, त्यस्तो छैन । जसले गर्दा अपांगता भएका ब्यक्तिहरु शिक्षा र अवसरबाट वञ्चित भएका छन् । केहीले असाध्यै जटिलताका बाबजुत पढाइ जारी राखेका छन् । रूपन्देहीकै मात्र तथ्याङ्क हेर्ने हो भने अपांगता भएका ५ हजार बालकालिकामध्ये ३० प्रतिशत बालबालिका शिक्षाको पहुँचभन्दा बाहिर रहेको राष्ट्रिय अपाङ्ग महासंघकी केन्द्रीय सदस्य सावित्रा घिमिरेले बताइन् । शिक्षा प्राप्त गर्न कसैलाई कुनै पनि आधारमा भेदभाव गरिने छैन भनी कानुनमा उल्लेख गरिए पनि यो कार्यान्वयनमा नजाँदा अझै समस्या रहेको घिमिरेको भनाइ छ ।

» *पृष्ठ १ बाट*

अपांगता भएका बालबालिकाको कुनै व्यवस्था नभएको होइन । अपांगताअनुसार पर्याप्त शिक्षालय नभएको हो । सुस्त बुझाइ क्षमता भएका बालबालिकाका लागि बुटवल(७ दीपनगरमा सुस्तमनस्थित बाल विद्या मन्दिर विद्यालय स्थानीयको सहयोगमा विसं २०५१ सालमा खुलेको थियो । विद्यालयका संस्थापक अध्यक्ष लोकनाथ भुसालले बौद्धिक अपांगता भएकी आफ्नी छोरीलाई पठाउने विद्यालय नपाएपछि आफूजस्तै तीन जना अभिभावकको सहयोगमा विद्यालय सञ्चालन गरेको बताउँछन् । हाल विद्यालयमा ७३ जना विद्यार्थी अध्ययन गरिरहेका छन् । ९ जना शिक्षक कर्मचारीहरु रहेका छन् ।

विद्यालयका अध्यक्ष भुपालका अनुसार विद्यायलमा जसअन्तर्गत संघीय सरकारबाट १ जना, बुटवल उप(महानगरपालिकाबाट १ जना , अनुदान राहत कोटाबाट २ सहित ५ जनाले राज्यको सेवा सुविधा लिएका छन् ।

विद्यालयमा बौद्धिक अपाङ्गता भएका बालबालिकाले अध्ययन गरिरहेका छन् । बालबालिकाको उमेर र परिस्थितिअनुसार, मस्तिष्क र बौद्धिक अङ्गहरूमा आएको समस्या तथा सचेतना , बुझाइ, सोच, तर्क, स्मरणशक्ति, भाषा, रम्भिक गणना जस्ता बौद्धिक कार्य गर्न ढिलाइ हुनु वा गर्न नसकेने स्थिति बौद्धिक अपांगता हो । समाजसेवी तथा दातृनिकायको सहयोगमा विद्यालय सञ्चालन भैरहेको अध्यक्ष भुसालले बताए ।

विद्यालयमा मानवीय व्यवहार, सीप विकास, खेलकुद र मनोरञ्जन जस्ता माध्यमबाट सुस्त मनस्थिति भएका विद्यार्थीलाई व्यवहारिक ज्ञान दिइन्छ । विद्यालय गएपछि नुहाउने, एक दिन लगाएको लुगा अर्को दिन नलगाउने, ब्रस गर्ने, स्पेशल ओलम्पिक खेलमा सहभागी हुने बानिको विकास भएको छ । यी बाहेक अक्षर चिन्ने, पढ्ने, लेख्ने, कागजको छपाे बनाउने, फिजियोथेरापी, कला क्षमता नाच्ने गाउने, लुगा सिलाइलगायतका कार्यक्रम सञ्चालनमा छन् । विद्यालयले रूपन्देहीको सैनमैना नगरपालिकामा स्थानीय अभिभावक संघ गठन गरी शाखा विद्यालय हस्तान्तरण गरेको छ । जहाँ ५१ विद्यार्थीलाई २ जना शिक्षकले अध्यापन गराइरहेका छन् । विद्यालयले घुम्टि कक्षा समेत सञ्चालन गरेको छ । प्रत्येक महिनाको एक पटक विद्यार्थीसम्म पुगेर विद्यार्थी तथा अभिभावकलाई भेट गर्ने गरेको विद्यालयका अध्यक्ष भुपालले

धीरज मैनाली

हामीले सुन्ने गरेको तथा विगत लामो समयबाट रटान लगाउँदै आइएको एक वाक्य सन् २००० सम्ममा सबैका लागि आधारभूत स्वास्थ्यको पहुँच पुऱ्याइनेछ । यथार्थ सन् २०२४ आइपुग्दा समेत स्वास्थ्यमा भुईँ मान्छेको पहुँच अझै पनि धेरै टाढा छ । देशले सबैभन्दा ध्याल राख्नुपर्ने कुरा नागरिकको शिक्षा तथा स्वास्थ्य हो जब नागरिक शिक्षित हुन्छु, तब देश समृद्ध बन्छ जब नागरिक स्वास्थ्य रहन्छ तथा देशले आशातित आर्थिक प्रगति गर्छ । तर, बिडाबन्दा मेरो देशको सरकारलाई नत नागरिकको शिक्षा प्रति कुनै मतलब छ, नत नागरिकको स्वास्थ्यको बारेमा कुनै चासो छ । देशको शिक्षामा विभेद छ । सरकारीमा एक किसिमको पाठ्यपुस्तक निजीमा अर्को किसिमको छ । एक देशमा पढाइ हुने पुस्तक एउटै हुनुपर्ने होइन, चाहे नागरिकको बच्चा सरकारी स्कुलमा पढोस् अथवा निजी स्कुलमा, तर मेरो देशमा नारामा मात्रै समानता छ, नीतिमा विभेद छ । यथार्थमा विभेद छ । मेरो देशको सरकारलाई अनुगमनको लागि अनि नियमनका लागि फुर्सद कहाँ छ ? कसैले महिनाको लाख शुल्क लिँदैछन्, कसैले तीसौँ हजार, मापण्ड के ? शुल्क कति लिने ? कसैलाई थाहा छैन । राज्य धृतराष्ट्र नीतिमा छ, यहाँ जसलाई जे गर्न मन छ, त्यही गर्न छुट छ । लुट्द छुट छ, ठग छुट छ । स्वास्थ्यमा उही बेहाल छ । देशका दुई खम्बा स्वास्थ्य तथा शिक्षालाई राज्यको नजरअन्दाज छ । एन्टिबायोटिक किराना पसलमा बिक्नी हुने मेरो देश अनि चक्रेट जस्तो औषधि खाएर किड्नी फेल नागरिकको संख्यामा दिन दुईगुणा दिन चौगुणा वृद्धि हुँदैछ । यस्तो अवस्थामा समेत मेरो देशका नीति-निर्मातालाई औषधि बिक्नीवितरणको अनुगमनमा मतलब छैन ।

नैतिकताको छटेरी तथा अनुगमनको अभाव

चिकित्सक तथा स्वास्थ्यकर्मीले धर्मलाई तथा नैतिकतालाई कुन गोजीमा हालेको हो, थाहा छैन । आज नैतिकताको छटेरी परेको छ । मेरो देशमा बिरामीलाई चाहिने नचाहिने औषधी लेख्ने, अनावश्यक चेकजाँच गर्ने अनि कर्मशरनमा निर्लित्त सट्यूको बढोतरी हुँदा राज्य नैतिक बनाउनीतर लाग्दैन् । अनुगमनलाई कसिलो बनाउने कुनै प्रयत्न गर्दैन । बजायमा विषैविषको तरकारी छ, विषैविषको खाने कुरा छ । राज्यलाई के चासो क्यान्सर भएको बिरामीलाई विदेशी मुलकसम्म जान नि:शुल्क सेवा भनेर राष्ट्रिय ध्वजावाहक प्रचरामा तल्लीन छ । अनि मेरो देशको सरकार क्यान्सर बढाउने विभिन्न विषादीयुक्त खानेकुरा निर्वाध रूपमा बजारमा विक्री गर्ने वातावरण बनाउँछ । नागरिकलाई रोगी हुनबाट बचाउने प्रयत्नप्रति राज्य उदासिन छ । कुनै अनुगमन छैन । अनुगमन हुन्छ, तर चाडबाडको नजिक दसैँ खर्च निकाल्नको लागि, अन्य समयमा अनुगमनका लागि गुणस्तर माफनका लागि मेरो देशका जिम्मेवार नियमनकर्ताहरूलाई कहाँ फुर्सद हुनु ?

मानसिक समस्यालाई कसैले अनुगमनको चुनौती

गाउँमा दिनभरि लोभ्ने तास खेल्नलाई ब्यस्त हुन्छ, अनि रक्सीको तालमा सौँभ घर आयो, भग्गडा मच्चायो, मानसिक

अपाङ्ग बालबालिकालाई पठनपाठनमा समस्या

जानकारी दिए ।

बौद्धिक अपांगता संघकाअनुसार रूपन्देहीमा बौद्धिक अपाङ्गता भएका मायादेवी गाउँपालिकामा ४८ जना, मैडहवा गाउँपालिकामा ४७ जना, शुद्धोधन गाउँपालिकामा ३७ जना बालबालिका विद्यालयको पहुँचभन्दा बाहिर रहेका छन् । नजिकमा समावेशी शिक्षालय नहुँदा बौद्धिक अपांगतालाई शिक्षा दिने विषय चुनौतीपूर्ण बन्दै गएको शुद्धोधन गाउँपालिकाका अध्यक्ष विष्णुप्रसाद बस्न्यालले बताए ।

भैरहवाको सिद्धार्थनगर नगरपालिका मेउडिहवामा बहिरा बालबालिका पढ्ने बहिरा बाल माध्यमिक विद्यालय छ । विद्यालयमा भारतका ७ जनासहित २३ जिल्लाका २ सय १० जना विद्यार्थी अध्ययनरत छन् । विशेष सुविधाअन्तर्गत विद्यालयमा १ सय १९ जना विद्यार्थीले छात्रावासको सुविधा लिएका छन् । विद्यालयमा २२ जना शिक्षक र ९ जना कर्मचारी छन् । स्रोत साधनको अभावले भर्ना हुन आउने सबै विद्यार्थीलाई भर्ना गर्न नसकेको विद्यालयका प्रधानाध्यापक भिमबहादुर थापाले बताए । वि.सं २०३२ सालमा १ बिघा १० कटुठा क्षेत्रफलमा स्थापना भएको विद्यालयमा पानि चुहिने अत्यन्त जीर्ण भवनमा विद्यार्थी पढाउनुपर्ने बाध्यता रहेको प्राध्यापकले गुनासो गरे । विद्यालयले कक्षा ११ र १२ मा कृषि विषय पढाउँछ । अध्ययनपछि धेरै विद्यार्थीले कामको अवसर समेत पाएका छन् । सिलाइकटाइ, चित्रकला, कृषिलगायतका क्षेत्रमा विद्यालयले कार्यक्रम सञ्चालन गरेको छ ।

समावेशी शिक्षाले कुनै पनि बालबालिकाले आफ्नो घरनजिकैको विद्यालयमा सहज र सरल ढङ्गले शिक्षा प्राप्त गर्ने परिकल्पना गरेको छ । तर घर नजिकैका अधिकांश सार्वजनिक विद्यालयहरूमा अपांगता ब्यक्तिको आधारभूत व्यवस्थासमेत गरेको छैन । रूपन्देहीको शान्ति नमूना माध्यमिक विद्यालयमा भने आधारभूतसँगै विशेष शिक्षा छ । प्रधानाध्यापक कुलप्रसाद लामिछानेले विद्यालयमा दृष्टिविहीन विद्यार्थी ४४, श्रवण दृष्टिविहीन १३, अटिजम भएका २३ र शारीरिक अपांगता भएका ५ जना विद्यार्थीले अध्ययन गरिरहेको बताए । दृष्टिविहीन विद्यार्थीलाई संघीय सरकारले मासिक ४ हजार आवासीय खर्चका लागि दिने गरेको छ । विद्यालयमा श्रोत साधन र जनशक्तिको अभावका कारण धेरै विद्यार्थीलाई भने फर्काउन परेको बाध्यता रहेको प्राध्यापक लामिछानेले बताए । 'भर्ना नपाएपछि धेरै अभिभावक र विद्यार्थी दु:ख मान्दै जानुहुन्छ, त्यो हाम्रो रह्र नभएर बाध्यता हो ।'-उन्ले भने । विद्यालयमा विशेष विद्यार्थीको लागि तिलोत्तमा नगरपालिका, प्रदेश सरकारले र संघीय सरकारको १, १ जना विशेष शिक्षकको व्यवस्था गरेका छन् । यी शिक्षक विद्यार्थीको लागि पर्याप्त नभएको उन्ले बताए ।

०७८ सालको जनगनगणना अनुसार प्रदेशको ५१ लाख २२ हजार ७८ कूल जनसंख्यामध्ये २.४ प्रतिशत अपाङ्गता रहेका ब्यक्ति छन् । प्रदेशमा १५ वर्ष मुनिको जनसंख्या २८.५ प्रतिशत रहेको सरोकारवालाको दाबी छ । प्रदेशको कुल साक्षरता दर ७८.१ प्रतिशत छ । अपाङ्ग महासंघ लुम्बिनी प्रदेशका अध्यक्ष हुमनाथ अधिकारीले कतिपय जिल्ला तथा स्थानीय तह पूर्ण साक्षर घोषणा गर्दा अपाङ्गता भएका विद्यार्थीलाई नहेरिनु चिन्ताको विषय भएको बताए । उन्ले भने-'राज्यले अपाङ्गता भएका कति बालबालिका विद्यालय जान्ने उमेरका छन् भनी तथ्याङ्क समेत नराखिनु, बनेका नीति निर्माण र योजना कार्यान्वयन नहुनु गम्भीर नहुनु दु:खद हो ।'

लुम्बिनी प्रदेशमा शैक्षिक सत्र २०८० मा १ हजार ३ सय १३ जना अपांगता भएका बालबालिका भर्ना भएका थिए ।

नारामै सीमित सबैका लागि स्वास्थ्य

रोगीको संख्या गाउँमा दिनानुदिन बढिरहेको छ । जनस्वास्थ्यमा एक ठूलो समस्याको रूपमा मानिसक स्वास्थ्य बढ्दै गएको छ । मेरो देशको राज्यसैन्यत्रालाई यो कुरा कतिको हेक्का छ, थाहा छैन । बालबिवाह गैँझकानुनी भन्नु नारामै सीमित छ । १३-१४ वर्षको कलिलो उमेरमा विवाह भएको, १५-१६ वर्षमा गर्भवती भएको तथा २२-२३ वर्षमा आइ खस्ने समस्या भएको महिलाको संख्या गाउँमा एकदमै धेरै भएको तथा यसले घरमा कलह तथा मानसिक पीडा निम्त्याइरहेको यथार्थलाई हृदयगमी यसका लागि आवश्यक कदम कहिले लिन्छ ? सरकारले थाहा छैन ।

दुर्गम गाउँमा प्रेसरका तथा मुटुका रोगीहरूको संख्या वृद्धि भइरहेको छ । खेतबारी बाँफो राख्ने, हरेक दिन मासु तथा रक्सीको सेवन, फुर्सदिलो जीवनशैली अनि अनावश्यक औषधिको सेवन दुर्गम क्षेत्रको परिभाषा बन्दै गएको देख्न सकिन्छ । घरेलु हिंसा बढिरहेको छ । उपचार केन्द्र छ, जनशक्ति छैन । जनशक्ति छ आवश्यक औजार छैन, औजार छ कसरी चलाउने तालिम छैन । अनि गाउँमा मासिस सुगम क्षेत्रका अस्पतालले समय-समयमा ल्याउने शिविरमा उपचार गर्न आश्रित छन् । मेरो देशको सरकार १० प्रतिकशत शैयाको नि:शुल्क गर्नुपर्छ भन्ने नाराको रटान लगाउनेमै ब्यस्त छ ।

शिक्षण अस्पताल तथा ठूला अस्पतालले देशका दुर्गम भेगमा सामाजिक उत्तरदायित्वसहित वर्षमा कम्तिमा ३-४ वटा नि:शुल्क शल्यक्रिया शिविर सञ्चालन गर्नुपर्ने तथा शोको विवरण बुझाउनुपर्ने नीति किन लिन सक्दैन ? यसरी शिविर सञ्चालन भएका नागरिकले धेरै राहत पाउन सक्थे, तर अहिले शिविर गरिन्छ, प्रचारोन्मुख अभिष्ट राखेर, अस्पताल रहेको क्षेत्रभन्दा टाढा दूदराजका गाडमा शिविर सञ्चालन गर्नुपर्ने बाध्यात्मक नियम लागु गर्न सरकारलाई केले छेकेको छ ?

जनशक्तिको व्यवस्थापन तथा सामाजिक उत्तरदायित्व बोध

निजी लगानीमा होस् अथवा सरकारी कोटामा मेडिकल शिक्षा लिने जनशक्तिले देशको सामाजिक तथा जनउत्तरदायित्वलाई महत्त्व दिएर शुरूको कम्तीमा दुई वर्ष दुर्गिमा गएर दुर्गमका अस्पतालमा सेवा दिनुपर्ने नियम लिन स्वास्थ्य मन्त्रालय किन सक्दैन ? सबै एमबीबीएस गरेका जनशक्ति काठमाडौँमै बस्नुछ । यहाँकै अस्पतालमा बढ्न स्वयंसेवक गर्न पाइन्छ भन्दै आवेदन पेश गर्नेहरूको लस्कर शहरका अस्पतालहरूमा धेरै भेट्न सकिन्छ, तर गाउँमा गएर, उपत्यका बाहिर गएर काम गर्ने इच्छा कसैमा छैन । राज्यले यस्ता जनशक्तिको व्यवस्थापनका निम्ती एमबीबीएस समाप्त भएर लाइसेन्स लिएपश्चात् अनिवार्य दुई वर्ष गाउँमा सेवा गर्नुपर्ने नीति लिनु अतिआवश्यक छ । लाखौँ पैसा खर्चेर चिकित्सा शिक्षा अध्ययन गर्‍यो, रोजगारीको अवसर छैन ।

जागि्रको लागि भौतारिनुपर्ने अनि जागिर पाए पनि १७-२० हजार मासिक तलबमा काम गर्नुपर्ने आजको विडम्बनालाई सरकारले चिकित्सा शिक्षा अध्ययन गरेका जनशक्तिलाई गाउँमा अनिवार्य काम गर्नुपर्ने नीतिसहित सरकारी तलब स्केल दिएर रोजगारी प्रदान गरी जनताको सेवामा खटाउनु आवश्यक छ । रोजगारी तथा विभिन्न चुनौती रहेकाले चिकित्सा शिक्षा अध्ययन

त्यसमध्ये गुल्मीमा ३, पाल्पामा ३, नवलपरासी ९, कपिलवस्तु ८, अर्घाखाँची ५, प्यूठान ३, रुकुम पश्चिम ३, दाइ ५, बाँके ५, बर्दिया ४ र रूपन्देही ७ गरी ५० विद्यालयमा विशेष कक्षा सञ्चालन भएका छन् । लुम्बिनी प्रदेशमा अपाङ्गता भएका ब्यक्तिका लागि समुदायमा आधारित पुनर्स्थापना कार्यक्रम सञ्चालनसम्बन्धी कार्यविधि २०७८ निर्माण भए पनि कार्यान्वयनमा जान नसकेको शिक्षा हेर्ने सामाजिक विकास मन्त्रालयका वरिष्ठ शिक्षा अधिकृत माधवप्रसाद पोखरेलले बताए ।

शिक्षाविद् आनन्दमान सिंह शाक्यले राज्यले अपांगता भएका बालबालिकालाई शिक्षा र रोजगारबाट वञ्चित गर्न नहुने बताए । उन्ले भने-'अपांगता भएकाले उचित शिक्षा हासिल गर्ने अवसर पाए उनीहरूले आफ्नो, परिवारको, समाजको र राष्ट्रको हितका लागि काम गर्न सक्छन् ।' अपांगता अधिकारकर्मी सावित्रा घिमिरेले अपांगता भएका ब्यक्तिलाई शिक्षामा जोड्न हरेक विद्यालयमा अपांगतामैत्री संरचना बनाउन र स्थानीयतहमा विशेष शिक्षा लागू गर्नुपर्ने सुझाव दिइन् ।

अपांगताको प्रकार

१. शारीरिक अपाङ्गता: स्नायु, मांसपेशी र जोनीहरू र हथौको बनावट र सञ्चालनमा भएको समस्याका कारण शारीरिक अङ्गहरूको सञ्चालन, प्रयोग, कार्य र क्रियाकलापमा आएको समस्या र स्थितिलाई शारीरिक अपाङ्गता भनिन्छ ।

२. दृष्टिसम्बन्धी अपाङ्गता: दृष्टिसम्बन्धी समस्याका कारण शिशु बालबालिकामा कुनै पनि वस्तुको, आकार र रङको ज्ञान नहुने स्थिति दृष्टिसम्बन्धी अपाङ्गता हो ।

३. सुनाइसम्बन्धी अपाङ्गता: सुनाइका अङ्गहरूको बनावट र स्वरको पहिचान, उतारचढाव साथै स्वरको माश्रा, गुण छुट्याउने क्षमतामा हुने कमजोरीलाई सुनाइसम्बन्धी अपाङ्गता मानिएको छ । सुनाइसम्बन्धी अपाङ्गता बहिरा र सुस्तश्रवण हुनु ।

४. श्रवण दृष्टिविहीन अपाङ्गता: दृष्टि र सुनाइसम्बन्धी अपाङ्गता भएको शिशु, ब्यक्ति श्रवण दृष्टिविहिन भएको अपाङ्गता मानिएको छ ।

५. स्वर र बोलाइसम्बन्धी अपाङ्गता: स्वर र बोलाइसम्बन्धी अपाङ्गताहरूमा उत्पन्न अप्टेरोका कारण बोल्दा स्वरको उतारचढावमा कटिनाइ, अस्पष्ट बोली र अन्य बोलाइसम्बन्धी अपाङ्गता मानिएको छ ।

६. बौद्धिक अपाङ्गता: शिशु, बालबालिकाको उमेर र परिस्थितिअनुसार, मस्तिष्क र बौद्धिक अङ्गहरूमा आएको समस्या तथा सचेतना, बुझाई, सोच, तर्क, स्मरणशक्ति, भाषा, प्रारम्भिक गणना जस्ता बौद्धिक कार्य गर्न ढिलाइ हुनु वा गर्न नसकेने स्थितिलाई बौद्धिक अपाङ्गता मानिएको छ ।

७. बहुअपाङ्गता: एउटै शिशु, बालबालिका माथि उल्लेख भएका २ वा २ भन्दा बढी प्रकारका समस्यालाई बहुअपाङ्गता मानिएको छ ।

८. अटिजम: प्रारम्भिक अवस्थामा नै हुने स्नायु तथा व्यवहारसम्बन्धी अपाङ्गता होस् धेरैजसो अटिजम भएका बालबालिकामा भाषा सञ्चार, सामाजिक व्यवहार, असामान्य हुनुका साथै एकोहोरो क्रियाकलाप गर्दन्छ ।

९. मस्तिष्क पक्षघात: गर्भावस्थामा, शिशु जन्मने क्रममा वा जन्मपश्चात् कुनै कारणले मस्तिष्कमा हुने पक्षघातको अवस्था हो । पक्षघातले शरीर वा शरीरका अङ्गहरूको चाल र अवस्थितिमा अपूर्णीय असर हुन्छ ।

१०. हेमोफिलिया: हेमोफिलिया वंशाणुगत (जिनमा) हुने विकृति हो । शरीरमा रात जम्ने तत्वको अभाव भई रक्तश्राव भयो भने बन्द नहुने स्थिति हुन्छ ।

